

עורביה אתה לא מזנו אליו

לא מזמן קיבלתי ממנהל שירות בטיסת אל-על הסבר על מערכת השמע במטוס. ברשימה, שני תלתה בצד קופסת הבקרה, צוינו השפות הרבות שהן מושמעות הוהדות במהלך הטיסה. רק שפה אחת לא הופיעה, שפתה הרשמית השנייה של ישראל – ערבית. היא גם לא התבהאה בכני רטיסי הבטיחות בכיס המושב או בביטאוני החבורה. רק כתוביות התרגום בסרטון הבטיחות הזכירו שכלי ישראלי חמייש חולם בערבית, גם אם העברית שגורלה בפיו.

ניתן לתמונה על אל-על, אבל די להתהלך במסדרונות נמל התעופה כדי להבין שזו לא מדיניות החברה בלבד. שער הכניסה והיציאה של ישראל מתחעלם כמעט לחדוטין מהשפה הערבית. האזעקה שקמה בעת חנוכת הנמל בעניין זהה הביאה לשינויים סמליים. על חלוקם הגדול של שלטי ה嚮ونה ומסכי הטיסות עדיין מככבות העברית והאנגלית לבן, וכך גם בהודעות המושמעות בחיל ביה הנתיבות. מה הפלא שלאחר ביקורת הדרוכנים נפגשים המגיעים לארץ בשלט ענק של "ברוכים הבאים" בשתי השפות הללו בלבד? ואולי גם על רשות שדות התעופה לא צריך להתפלא. שהרי כל מי שנושא ברכבת לנמל התעופה וממנו יודע שלערבית אין מקום ישיבה בקרון. אפילו בתחנות חיפה, עכו ולוד – שלוש הערים המרעדות הגדולות בישראל – לא תישמע ערבית מעבר לرمוקלים. ואם אחרי כל זה יבקש דובר העברית לפני המשרד התחבורתי, ביקרו באתר האינטרנט יגרום לו לחשוב פערמים. מצד מאות הדפים בשפה העברית ואטר מקביל שלם באנגלית, ניצב דף אין-טרנט בודד בערבית – שבינו לבין עשר המידע בשפות האחרות אין כל קשה.

כך, מכובש המטוס ועד לאתר המשרד האחורי, מודרת העברית מeorק התחבורת הציבורית. המהפכה שהחולל בג"ץ בקביעת שועל

הערבית להופיע על שלטי הדרוכים נעצרה בגבולות הפסיקה. האזרוח העברי עודנו נדרש להוות את שפטו מאחוריו בזאתו למרחב הציבורי.

* * *

**המהפכה שהחולל בג"ץ בקביעת
שועל העברית להופיע על
שלטי הדרוכים נעצרה בגבולות
הפסיקה. האזרוח העברי עודנו
נדרש להוות את שפטו
מאחוריו בזאתו למרחב הציבורי**

בחוריה זו יש החמזה גROLA. בשנים האחרונות חלה היורדות של משם ביחסו הרוב היהודי והמיועט העברי. הסיבות רבות וקשה לתהילתי עמוק בשתי הקהילות ולמחדרים מתמשכים של הממשלה. אחר הגורמים הוא ההפרדה המוחלטת בין מסלולי החיים של דוברי שתי השפות.

האורח העברי והאורח היהודי כמעט אינט' נפגשים: לא בתיא הספר, וכמעט שלא ברחוב או במקום העבודה. גדר הפרדה חברתיות וככללית נבנתה במשך שנים בין שתי הקהילות, והיא הולכת וגהה. במציאות הוו, הנחת השפה הערבית למרחב הציבורי יכולה להנמק את הגדר במעט, או לכל הפחות לפוער בה סדקים.

מהלך מסוג זה היה מאותת לציבור היהודי באופן יומיומי שהמדינה רואה בו שותף למרחב הציבורי – וכתרבותו חלק מהותי מהפסיפס הישראלי. במקביל, קולה של העברית יכול למתן את תחושת הניכור והרתמיה של יהודים רבים מוחותם הייחודית של

האזרחים הערבים, ולהוות תוכורת מתחמדת לאתגר שילובם המ' לא בחבי המידינה.

משלל מחוות האמון שיכולה ישראל לבצע לפני אורהיה הע' רכיבים בMISSOR התרבותי והזהותי, המהלך הלשוני הוא המתבקש ביותר והראוי ביותר, וזה שאין כל סיבה להתנגד לו – מלבד חוסר רצון להעלות את יחסינו שתי הקהילות למסלול של סיכוי.

בשנה הבאה ימלאו מאה שנים למלחמת השפות ביבישוב העברי, סביר שפט ההוראה במוסדות החינוך הגבוהה. ניצחונה של העברית רית הפך לפך חשוב בבניין היישוב ובהבטחת אופייה היהודי של המידינה העתידית. בחלוף מאה שנים, יכולתה של העברית להעניק מקום גם לשפה הרשמית השנייה חיונית יותר מעתיד להבטחת אופייה האזרחי והדמוקרטי של המידינה. ■

תירב קרייב הוא מנכ"ל התנועה ליהדות מתקדמת בישראל